

ŽIVOTOPIS

JANA MUNDILOVÁ, rozená Havelková

Narozena: 26. října 1942

Od narození bydlela v Malíně u Kutné Hory

Navštěvovala základní školu Malín 1948 - 1953, pak Měšťanskou školu Nové Dvory – ve škole nepociťovala persekuci ze strany dětí ani vyučujících.

Vdala se a narodili se jí dva synové Robert (1964) a Petr (1969).

V letech 1958 – 1964 pracovala jako prodavačka v Obuvi Kutná Hora, po roce 1972 jako školnice ve školní jídelně ZDŠ Sedlec.

Její rodiče si v roce 1935 koupili již zavedený kupecký obchod a oba v něm prodávali. V roce 1948 jim byla živnost znárodněna bez náhrady. Poté jim bylo umožněno prodávat v jiném obchodě, již ale pod hlavičkou Jednoty. V lednu v roce 1952 byl její otec Jan Havelka (narozen 25.2.1912) zatčen a v únoru ve veřejném (v obecní hospodě v Malíně) vykonstruovaném procesu (provokatér – konfident Jaroslav Němeček) odsouzen za velezradu a zatajování trestné činnosti na tři a půl roku odnětí svobody a k odebrání majetku. Výkon trestu mu byl stanoven v uranových dolech v Jáchymově.

Ve vzpomínkách líčí Jana Mundilová i návštěvu otce v táboře. Po odsouzení otce zůstala sama s bratrem matkou. Příbuzní je ze strachu přestali navštěvovat. Žila s nimi pouze matčina sestra – ta jí nahradila otce i matku.

V roce 1952 byl Jan Havelka propuštěn a vrátil se k rodině. V roce 1953 prodělal infarkt. V 67 letech, v roce 1979 zemřel na leukemii – pravděpodobně na následky práce v uranových dolech Jáchymov. Otcovo odsouzení se ale stalo v rodině něčím, o čem se nesmělo mluvit. Jana Mundilová se tak s touto skutečností musela vyrovnat sama. Otec promluvil do své smrti o době prožité v lágru jen jednou nebo dvakrát.

Jana Mundilová neměla potřebu studovat, vyučila se prodavačkou. Pravděpodobně proto se jí nedotkl zákaz studia. Již jako vdaná, pracující jako prodavačka v obuvi v Kutné Hoře prožila srpen 1968 v Malíně. Po okupaci se manžel Jany Mundilové s rodinou rozhodoval o emigraci všech do Spolkové republiky Německo. Rodina však nebyla jednotná, a proto zůstali žít v Československu. Důvodem byla i starost o další perzekuce vůči otci a matce.

Informace o tom, co se v 50. letech stalo, se paní Jana Mundilová dozvěděla až z vyprávění otcových spoluvězňů v 60. letech a v samotném roce 1968 – tehdy se uskutečnily první pokusy o rehabilitaci politických vězňů z 50. let. Nejvíce informací o věznění svého otce ale získala po roce 1989 z trestního spisu a spisu na něho vedeného v archivu STB.

V roce 1989 rodina požádala o rehabilitaci, kterou Jan Havelka v roce 1968 odmítl. V roce 1992 byl Jan Havelka posmrtně rehabilitován a odškodněn za své utrpení v komunistických lágrech.